

benen gjorde Forsøg paa at lade Konflikten inmellem Thingene gaa ud over disse aldeles uflygtige Mennesker, umulig kan billiges af Flertallet i denne Sal, eller at dette virkelig kan dele den ærede Forslagsstillers Anskuelse og støtte den med sin Stemme.

Ansvar: De ærede Medlemmer for Njebenhavns Amts 5te Valgkreds (Solkstein-Ledreborg) og Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) have en egen Maade at fordele Sol og Vind paa mellem sig selv og deres Modstandere. Naar der fra deres Side reises en Paastand, — Gud bevares!, den er uimodsigelig det Rette. Naar der derimod fra Modstandernes Side reises en modsat Paastand, saa er det allerede derved, at den har det Uheld at være reist mod de Herrer, godtgjort, at den maa være Uret, og saaledes er ogsaa den Fremstilling, som det særdeles talentfulde Medlem for Njebenhavns Amts 5te Valgkreds gav af Stillingen til Landstinget af aldeles lignende Beskaffenhed, idet han mente, at, naar man drog det formelle Spørgsmaal frem, maatte Sagen derved piblikkelig være afgjort; thi vedtog man Lovforslaget, kom man derved til at gaa imod, hvad man fra Folkethingets Side havde anerkjendt eller i alt Fald paaستاet at være det Nigtige. Sagen ligger imidlertid dybere, og det er dragt til Udtaleske af det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds; det er nemlig Finantslovens Overherredømme over andre Love og Folkethingets Overherredømme over Finantsloven, som ligger bag ved den hele Sag (Modsigelse). So, det er denne Paastand, der ligger bag ved den hele Sag, og naar det derfor er bleoet sagt af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, at man ikke ved anden Behandling havde opdaget, at det var vor Feil at indsette disse Lønningbestemmelser paa Finantsloven, og naar det fremdeles gjentagende af det ærede Medlem for Njebenhavns Amts 5te Valgkreds er blevet sagt paa en vel mere spøgefuld end alvorlig Maade, at man selv havde erkjendt, at disse Bestemmelser godt kunde staa paa Finantsloven, idet man jo havde stemt for at indsette dem der, saa vil jeg dog gjøre opmærksom paa, at jeg allerede ved 2den Behandling udtalte, at jeg vilde kunne stemme for at indsette disse Bestemmelser paa Finantsloven, men at jeg kun gjorde det, fordi jeg ønskede at holde dem i Live, og ikke fordi jeg erkjendte, at de stode paa den rette Plads. Altsaa det, som Striden dreier sig om, er ikke det lille Spørgsmaal om disse Bestemmelser, men det store konstitutionelle Spørgsmaal, der atter kommer frem, det er den gjenopstandne Parlamentarisme, man her igjen møder, altsaa det Spørgsmaal, som man fra mange Sider har sagt var kvalt. Man har vel fra den modsatte Side sagt, at dette Spørgsmaal endnu var lyslevende; man havde kun stillet det lidt i Bero, og vilde forholde sig mere passiv indtil videre over

for det end tidligere; men her have vi Tyren lyslevende. Naar man nu rigtig vilde se efter, hvad det er, som vil blive Resultatet, hvis Bestræbelserne for Parlamentarismen lykkes, saa vil Resultatet være dette, at man har reduceret vor Forfatning til et ganske simpelt Regnestykke, til et ligefremt Additionsstykke. Naar man har gjort Finantsloven overmægtig over de andre Love, og Folkethinget overmægtig over Finantsloven, og naar man har et sikkert Flertal i Folkethinget, valgt ud af hele den almindelige Valgermasse, saa ere vi komne til, at der her i vort Land ikke længere er Andet, at tage Hensyn til end det blotte Flertal, og lad os derfor være fri for den Slags Omstyrb som Landsting og Lignende. Lad os saa heller have et bestemt, ansvarligt, i Realiteten eneraadigt Ekammer, som ikke har et Skjæmsbrædt, bag hvilket det kan stille sig (Modsigelse). Jeg anser ganske vist ikke dette for at være noget Godt, men jeg vil ogsaa kun sige, at jeg opfatter Stillingen saaledes, at det virkelig er det, som man vil komme til, naar man kan faae Landstinget til paa den Maade at give efter for de Herrers Willie. Nei, Sagen er af større Betydning, end det synes, og derfor kan jeg meget godt forstaa, at man kan finde sig i den Ulempe, som det vilde være, naar disse Embedsmænd ikke faae denne — for at jeg skal gjentage det — Nødfilling, som her er ydet dem. Naar det ærede Medlem foran mig (Th. Christensen) med saa stor Emphase henleber Opmærksomheden paa, at han ikke betragter $\frac{1}{2}$ Million som en Nødfilling, er det ikke mig bekendt, at nogen enkelt af de Paa-gjældende faar $\frac{1}{2}$ Million; det vilde ikke være en Nødfilling; men naar man uddeler en halv Million i smaa Portioner, kan den virkelig stilles ud i saadanne Smaportioner, at det ikke kan blive Andet end en Nødfilling for nogen Enkelt. Men jeg har kaldt det en Nødfilling aldeles afsset fra Hensyn til Størrelsen deraf, fordi jeg ikke har villet erkjende, at der er en i selve Omstændighederne grundet Berrettigelse til at fordrø og give et saabant Tillæg. Jeg har kaldt det en Nødfilling, naar man ikke vil tage Hensyn til, at Staten maa have en fornuftig Mening med at fastsætte Lønningerne for visse Klasser af Embedsmænd, og at Staten maa ønske, at det, den har tilfagt, under de værende Forhold ogsaa kan komme tilveie, og at man derfor vil give et Tillæg som staar i Forhold til den Prisforandring, der er foregaaet, men det er det, man slet ikke har villet gaa ind paa. Man har kun villet gaa ind paa at give enkelte, saa, i Lønning lavt stillede Embeds- og Bestillingsmænd Tillæg, som aabenbart langtfra naae det, som Forbyrrelsen vilde berettigede dem til, og jeg retter i den Henseende Bebreidelser ligesaa fuldt mod Regjeringen som mod Forslagsstillerne; thi Regjeringen har selv godtgjort for os, at Forbyrrelsen var 20 pCt. og har stillet sit Forslag til 15 pCt., saa i den Henseende gaa de